

Sag anlagt den 1. marts 2005 af BASF Aktieengesellschaft Ludwigshafen mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-101/05)

(2005/C 115/51)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 1. marts 2005 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af BASF Aktieengesellschaft Ludwigshafen, Ludwigshafen (Tyskland), ved solicitors N. Levy og J. Temple Lang samt lawyer C. Feddersen.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation eller væsentlig nedsættelse af den bøde, BASF er blevet pålagt ved beslutningen,
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger i forbindelse med sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har anfægtet den bøde, selskabet blev pålagt ved Kommissionens beslutning af 9. december 2004 om en procedure i henhold til artikel 81 EF og artikel 53 EØS (sag COMP/E-2/37.533 — Cholinchlorid), hvori det blev fastslået, at sagsøgeren har deltaget i en række aftaler og samordnet praksis, der består i fastsættelse af priser, markedsopdeling og fælles aktioner mod konkurrenter i cholinchlorid-branchen inden for EØS.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren anført, at selskabets ret til forsvar blev tilsidesat, idet meddelelsen af klagepunkter ikke klart angav de elementer, der var lagt til grund for beregningen af den bøde, sagsøgeren var blevet pålagt ved den endelige beslutning. Sagsøgeren har gjort gældende, at navnlig forhøjelsen af bøden med 100 % som afskrækkelse ikke fuldt ud var forklaret i meddelelsen af klagepunkter.

Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at forhøjelsen af bøden som afskrækkelse og for størrelse ikke er tilladt i henhold til forordning 17/62⁽¹⁾, nu forordning 1/2003⁽²⁾, eller retningslinierne for beregning af bøder⁽³⁾, og ydermere ikke er nødvendig. Ifølge sagsøgeren kan en virksomheds samlede størrelse kun anvendes til at måle en overtrædelses virkning på markedet, og ikke som grundlag for en forhøjelse af bøden. Sagsøgeren har også anført, at en forhøjelse til afskrækkelse skal anvendes med mådeholdenhed og kun, når der foreligger klare grunde hertil, hvilket ikke var tilfældet for så vidt angår sagsøgeren.

Sagsøgeren har yderligere anført, at bødeforhøjelsen på 50 % på grund af gentagne overtrædelser, som var baseret på overtrædelser, der fandt sted for næsten 40 og 20 år siden, er i strid med retssikkerhedsprincippet og proportionalitetsprincippet. Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at forhøjelsen på grund af gentagne overtrædelser er beregnet forkert, idet de 50 % ikke blev beregnet af grundbeløbet, men af det grundbeløb, der allerede var forhøjet for størrelse og afskrækkende virkning.

Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at selskabet havde ret til en større nedsættelse af bøden i henhold til afsnit D i meddelelsen om bødefritagelse eller bødenedsættelse⁽⁴⁾. Sagsøgeren har for det første anført, at eftersom selskabet var berettiget til en nedsættelse for i det væsentlige ikke at have anfægtet de faktiske omstændigheder er det eneste spørgsmål, om Kommissionen har vurderet sagsøgerens samarbejde korrekt hvad angår andre aspekter af meddelelsen om bødefritagelse eller bødenedsættelse. Ifølge sagsøgeren foretog Kommissionen en forkert og ufuldstændig vurdering af sagsøgerens samarbejde, idet den havde mistet dele af sagsakterne. Ifølge sagsøgeren beskriver beslutningen indholdet af visse af sagsøgerens anbringender fejlagtigt, udelader andre elementer af sagsøgerens samarbejde i forbindelse med undersøgelsen og indeholder modstridende beskrivelser af dette samarbejde. Sagsøgeren har ligeledes anført, at selskabet under alle omstændigheder var berettiget til en større nedsættelse af bøden.

Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen begik en fejl, da den fandt, at den var tale om én kontinuerlig overtrædelse, og at offentliggørelsen til medierne af bødens størrelse inden vedtagelsen af beslutningen udgør en tilsidesættelse af Kommissionens tavshedspligt og forpligtelse til at udøve god forvaltningsskik, der hindrede en korrekt vurdering og en uafhængig efterprøvelse af sagen i den samlede Kommission.

⁽¹⁾ EØF Rådet: Forordning nr. 17: Første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler 85 og 86, EFT 1959-1962, s. 81.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82, EFT L 1, s. 1.

⁽³⁾ Retningslinjer for beregningen af bøder i henhold til artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 og artikel 65, stk. 5, i EKSF-traktaten, EFT 1998 C 9, s. 3.

⁽⁴⁾ Kommissionens meddelelse af 18.7.1996 om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager, EFT 1996 C 207, s. 4.